

N:o 177.

Af herr **E. Nyström**, om tillägg till 17 kap. 16 § rättegångsbalken.

Ehuru icke uppmuntrad med någon särdeles framgång åt de förslag, jag vid de två senaste riksdagarne vågat väcka, i syfte att för dem, som hysa betänkligheter mot edgång, må beredas tillfälle att afgifva annan form af laglig försäkran, vill jag dock ännu en gång våga försöket, medveten om min pligt att hålla frågan vid lif och öfvertygad om att den hör till dem, hvilka *måste* till slut vinna seger. Jag skall emellertid nu ej hålla mig vid de s. k. löftesederna, ty tecknen tyda på, att opinionen allt mera mognar för deras fullkomliga borttagande, utan jag skall denna gång inskränka mitt yrkande till de s. k. bekräftelseederna, och äfven i fråga om dessa skall jag nu ej tillåta mig någon lång utredning af ämnet utan nöja mig med att hänvisa till hvad jag förut anfört i mina motioner i frågan (n:o 122 vid 1885 års riksdag och n:o 128 vid sistlidne riksdag,) samt till de skäl, som vid ärendets behandling i Kammaren ytterligare framhöllas. Då dissenterlagen af den 31 oktober 1873 medgifver främmande trosbekännare rätt att i händelse af betänkligheter mot edgång få afgifva annan laglig försäkran, så synes det vara en billig begäran, att samma rätt ej förvägras sådana medlemmar af svenska kyrkan och sådana medborgare i allmänhet, som hysa liknande betänkligheter. Och då strafflagens 13 kap. 5 § bestämmer: »Har bekännare af lära, hvori edgång ej tillåten är, på annat, i stället för ed, vedertaget sätt, bekräftat falskt vittnesbörd eller annan falsk utsaga, eller har någon vittnat falskt inför rätta, då ed honom eftergifven varit; *varde så ansedd, som hade han ed gått*», — så har ju här allmän lag i tydliga ord tillagt en sådan försäkran, som jag afser, samma ansvar och ansvarspåföljd som vanlig edgång, så att ur denna synpunkt intet kan

vara att invända mot hvad jag vågar begära. På grund häraf, och då den enskildes samvetsfrihet ej blott i grundlag, utan ock i allmän lag, så vidt möjligt, bör häfdas, tager jag mig friheten föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta följande tillägg till 17 kap. 16 § rättegångsbalken: »Vittnen, som ej kunna förmås att aflägga ed, skola i begge delomännens eller deras ombudsmäns närvaro denna försäkran afgifva: jag, N. N., afgifver härmed min högtidliga, upprigtiga och sannfärdiga förklaring och försäkran, att jag skall vittna och gifva till känna allt hvad jag vet i denna sak händt och sant vara, så att jag ej uppsåtligen något förtiger, tillägger eller förändrar».

Stockholm den 28 januari 1887.

Erik Nyström.

N:o 178.

Af herr **A. Lilienberg**, om ändrad lydelse af 126 § konkurslagen.

Vid förliden riksdag väckte herr H. I. Arwidsson motion om ändring af 126 § konkurslagen, senare mom., hvilket skulle erhålla följande lydelse:

»Nu varder — — — fortsättning äro att tillgå. Kostnaden för de i denna lag föreskrifna kungörelsers införande i allmänna tidningarne skall, der så fordras, af vederbörande förskjutas. Finnes ej i boet — — — förskjutet blifvit».

Förslaget motiverades dermed, att det icke billigtvis kunde fordras af tjänstemän, att desse skulle förskjuta kostnader, som uteslutande påkallades för enskild persons gagn och i dennes intresse och